

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. H. L., nar. X, státní příslušnost: X,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, se sídlem Václavské
nám. 808/66, 110 00 Praha

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, č. j. MV-184715-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky č. j. OAM-72056-27/ZM-2022 ze dne 5. 10. 2023, kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jeho pobyt na území není v zájmu ČR tak, že odvolání žalobce zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

2. Rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 25. 8. 2022 do 15. 8. 2023, přičemž na území ČR přicestoval dne 18. 8. 2022. Dne 18. 10. 2022 žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. na pracovní pozici doplňovač zboží. Žádost o vydání zaměstnanecké karty správní orgán I. stupně zamítl podle § 45 odst. 1 z. Č. 326/1999 Sb., neboť dospěl k závěru, že žalobce v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neplnil účel, pro něž mu bylo vydáno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání k žalované, která uvedené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, v rámci něhož bylo opětovně ověřováno, zda žalobce splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, přičemž správní orgán dospěl k závěru, že nikoli. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 1. 2024 č.j. MV-184715-4/SO-2023 byla žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta s odůvodněním, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty krátce po svém příjezdu do ČR, přestože deklarovaným účelem jeho pobytu bylo absolvování přípravného kurzu českého jazyka za účelem studia akreditovaného studijního programu Technologie potravin na VŠCHT, přičemž toto studium žalobce nezačal. Žádost o pobyt za účelem studia podal žalobce u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, avšak u tohoto úřadu není v současné době možné podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť tato možnost je pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“ a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně v souladu se zmocněním Vlády ČR zakotveným v § 181b zákona č. 236/1999 Sb. stanovila nařízením č. 220/2019 Sb. Toto nařízení vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky do ČR přicházeli za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří budou pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci, přičemž zmíněná pozice doplňovače zboží není kvalifikovaným povoláním ve smyslu uvedeného programu. Správní orgán proto dospěl k závěru o existenci důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. s ohledem na to, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil ani z části. Žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici vyžadující nízko kvalifikaci, na kterou by mu zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, resp. by o ni nemohl požádat. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka za účelem studia akreditovaného studijního programu Technologie potravin na VŠCHT. Žalobce deklarovaný účel svého pobytu dosud nenaplnil a krátce po příjezdu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, přičemž jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky a k obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Pobyt žalobce na území jako nekvalifikovaného zaměstnance není v zájmu státu, přičemž se nejedná o sankcionování nenaplnění účelu předchozího pobytu. Z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobce podal dne 11. 8. 2023 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, konkrétně bakalářského studijního programu Hotelnictví, cestovní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ruch a marketing v prezenční formě studia na University College Prague, již bylo vyhověno. Od 16. 8. 2023 žalobce pobývá na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za uvedeným účelem s platností do 15. 11. 2024. Důsledkem neudělení zaměstnanecké karty tedy není povinnost žalobce opustit území, tudíž nemůže být shledán jakýkoliv dopad do jeho rodinného a soukromého života, přičemž žalobce má s ohledem na svůj pobytový statut i možnost legálního přivýdělků bez povolení k zaměstnání, tudíž není odkázán výhradně na prostředky své rodiny.

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že správní orgány dostatečně neodůvodnily svá rozhodnutí a není tak zřejmé, jak ke svým závěrům dospěly, dále porušily zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu, dále § 68 odst. 3 správního řádu a §89 odst. 2 správního řádu. Ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a při rozhodování se správní orgány dopustily libovůle, nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, zcela nesprávně vykládají a aplikují na věc žalobce důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) uvedeného zákona, tedy, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. rozhodně nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu žalobce na území, neboť z uvedeného nařízení plyne pouze, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí. Nařízení nelze vykládat ani tak, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce, toto nařízení pouze omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí na té které konkrétní ambasádě a rozhodně je nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě či na území ČR a neomezuje Vietnamce podle státní příslušnosti, nýbrž zájemce o podání žádosti na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech v zahraničí, ať již je státní příslušnost zájemců o podání žádosti jakákoli. Už vůbec pak z uvedeného nařízení nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu konkrétního cizince na území, přičemž nařízení se věcně vůbec netýká změny účelu pobytu cizince již na území pobývajícího, když tuto výslovně upravuje zákon o pobytu cizinců v § 45 odst. 1 věta první a v § 42g odst. 5 věta druhá. Zákon je přitom z hlediska právní síly bezpochyby nadřazen podzákonnému právnímu předpisu, jímž je nařízení vlády. Správní orgány se tedy dopouští zcela nesmyslné a absurdní konstrukce, když z předpisu nižší právní síly, který ani věcně vůbec nedopadá na projednávaný případ, dochází k závěrům, jež jsou v přímém rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy se zákonem o pobytu cizinců. Zákonodárná moc změnu účelu pobytu cizince pobývajícího na území za účelem studia na zaměstnaneckou kartu umožňuje. Je přitom zřejmé, že žalobce splnil veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zároveň nebyl naplněn žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Dle názoru žalobce správní orgány aplikací důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců fakticky nahrazují zákonodárnou činnost, neboť jako faktická právní norma pro zamítání žádostí je v případě vietnamských studentů žádajících o změnu účelu pobytu na území na zaměstnaneckou kartu aplikována interní metodika Ministerstva vnitra. Obě správní rozhodnutí jsou vnitřně rozporná, neboť na jedné straně není dle správních orgánů pobyt žalobce na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezájem ČR na pobytu žalobce na území odůvodňují především tím, že žalobce dosud nenaplnil původní účel pobytu na území, tedy studium, přičemž pobyt cizince na území buďto v zájmu ČR je či není. Zákon v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v tomto ohledu již nerozlišuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konkrétní účel pobytu cizince na území a nelze tedy zamítnout žádost z důvodu, že dle správního orgánu není zájem ČR na pobytu určitého cizince za účelem zaměstnání a zároveň je v zájmu ČR jeho pobyt za jiným účelem. Nezájem ČR na pobytu cizince na území se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen o konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě tohoto cizince a nelze jej vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Takový přístup vede k nepřipustné diskriminaci skupiny cizinců, dikce zákona je zcela jasná a nepřipouští správním orgánem zvolený paušální výklad. Obě rozhodnutí jsou dále v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem, neboť není vůbec zřejmé, v čem se projednávaný případ liší od ostatních vietnamských studentů, jimž byla zaměstnanecká karta povolena. Z rozhodnutí přitom nevyplývají žádné konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě žadatele, proč zrovna jeho pobyt na území není v zájmu ČR, když pobyt ostatních cizinců v obdobné situaci v zájmu ČR je. Napadené rozhodnutí je rozporu se skutečným stavem věci zjištěným v rámci správního řízení, neboť ze shromážděných důkazů nevyplývá, že by žalobce neplnil účel pobytu či že by neměl v úmyslu nadále studovat, byla-li by mu povolena zaměstnanecká karta. Žalobce na území žije již jeden a půl roku a po celou dobu plní účel svého povoleného pobytu a studuje, v nedávné době mu bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Závěr správního orgánu I. stupně, že se žalobce rozhodl nenaplnit účel původního pobytu je v přímém rozporu s provedeným dokazováním, neboť z provedeného výsledku, vyjádření vysoké školy ani jiných podkladů nevyplývá, že by se žalobce rozhodl nenaplnit účel pobytu či že by neměl v úmyslu nadále studovat, byla-li by mu povolena zaměstnanecká karta. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, který žije na území ČR za účelem studia, jež vyžaduje značné náklady na živobytí, z tohoto důvodu chtěl pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby jeho rodina nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s jeho pobytem a studiem. V rámci správního řízení přitom otázka přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nebyla dostatečně posouzena.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ohledně skutkového stavu, průběhu správního řízení a odůvodnění rozhodnutí odkázala na napadené rozhodnutí s odůvodněním, že většina námitek uváděných v podané žalobě je obsahově zcela shodná s námitkami uvedenými v odvolání. Konstatovala, že žalobce svou žádostí podanou na zastupitelském úřadu v Hanoji deklaroval, že absolvuje jazykovou přípravu ke studiu konkrétního akreditovaného studijního programu vysoké školy a nic mu nebrání tento účel svého pobytu plnit nadále v souladu s jeho deklarovaným zájmem. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků z Vietnamské socialistické republiky a akceptovat postup žalobce či dalších osob, jež krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, ale stal se jím až poté, kdy žalobce projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě nežádoucí nekvalifikovanou práci. Postup právních orgánů není zaměřen paušálně na všechny občany vietnamské socialistické republiky, ale na ty, které na území vstoupily skrze žádost podanou na zastupitelském úřadu v Hanoji, aniž by naplnily původně deklarovaný účel pobytu a krátce po svém příjezdu na území žádají o vydání pobytového oprávnění, které by jinak v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

původu dostat nemohly. Dále žalovaná poukázala na specifickou skupinu občanů Vietnamské socialistické republiky uvedenou v § 169g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na niž se uvedený postup neuplatňuje s tím, že tudíž nelze tvrdit, že by se správní orgány dopouštěly diskriminace určité skupiny cizinců na základě jejich národnostního původu. Za situace, kdy žalobce na území nadále pobývá za účelem studia a má možnost legálního přivýdělníku, není možné shledat nepřiměřený dopad do jeho rodinného života. Byť se žalobce může cítit ošizeně a vnímat negativně kvalitu svého pobytového oprávnění ve srovnání se zaměstnaneckou kartou, pak jím tvrzené skutečnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná má za to, že byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná má za to, že nepochybila při aplikaci zákonných ustanovení a neshledala porušení základních zásad správního řízení a navrhla proto, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Vyjádření žalobce

5. Žalobce ve své reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že v obecné rovině nelze dospět k závěru, že by změna účelu pobytu cizince – občana Vietnamu pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium na účel zaměstnanecká karta – neměla být v zájmu ČR, což odůvodnil současnou situací na trhu práce, jež rozhodně neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky, naopak lze s ohledem na situaci na trhu práce a na stav veřejných financí dovodit zájem ČR na pobytu cizinců na nekvalifikovaných či nízko kvalifikovaných pozicích, kteří by svými odvody přispívali do veřejného rozpočtu. Zaměstnávání těchto cizinců přitom rozhodně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko pro ČR, není ani zřejmé, z čeho by mělo vyplývat.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
7. Soud ve věci rozhodl při ústním jednání s ohledem na stanovisko žalobce.
8. V souladu s § 75 odst. 1,2 s.ř.s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Pobytové oprávnění bylo vydáno s platností od 25. 8. 2022 do 15. 8. 2023, přičemž žalobce na území ČR přicestoval dne 29. 9. 2022 a dne 18. 8. 2023 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici doplňovač zboží, tedy na pozici, jež vyžaduje pouze minimální vzdělání. Od 16. 8. 2023 žalobce pobývá na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za uvedeným účelem s platností do 15. 11. 2024.

11. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. „*Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, 28 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
12. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
13. Podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti „*Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání nebo k výkonu práce cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání*“
14. Žalobce se domnívá, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR, mj. z důvodu, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. rozhodně nelze dovozovat nezájem ČR na jeho pobytu na území. Tuto námitku však soud neshledal důvodnou. S ohledem na zjištěné skutečnosti a postup žalobce lze dle názoru soudu mít pochybnosti o tom, zda měl žalobce skutečně v úmyslu pobývat na území ČR primárně za účelem absolvování studia, na základě něhož mu byl povolen dlouhodobý pobyt. Tento závěr je podpořen tím, že žalobce na území ČR přicestoval dne 18. 8. 2022, ke studiu kurzu jazykové a odborné přípravy organizovaného veřejnou vysokou školou k následnému studiu akreditovaného studijního programu Vysoké školy chemicko-technologické Praha a následnému studiu akreditovaného bakalářského studijního programu žalobce vůbec nenastoupil, přičemž žádost o vydání zaměstnanecké karty podal již dne 18. 10. 2022, dne 11. 10. 2022 se zapsal ke studiu na Institutu vzdělávání ČZU v Praze, jež je jazykovou přípravou ke studiu akreditovaného bakalářského programu, přičemž po celou dobu kursu své studijní povinnosti řádně plnil. Následně žalobce dne 11. 8. 2023 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bakalářského studijního programu Hotelnictví, cestovní ruch a marketing v prezenční formě studia na University College Prague, již bylo vyhověno a na základě čehož mu byl povolen dlouhodobý pobyt za uvedeným účelem od 16. 8. 2023 s platností do 15. 11. 2024.
15. Pokud žalobce argumentuje nepřiměřeností napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života s ohledem na to, že jeho pobyt v ČR vyžaduje značné náklady na živobytí a žalobce by proto chtěl pomoci své rodině a na území ČR pracovat, pak tuto námitku soud neshledal důvodnou, neboť jak vyplývá ze shora uvedeného ustanovení § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, žalobce má s ohledem na to, že řádně plní studijní povinnosti, již v současné době i bez vydání zaměstnanecké karty

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

volný přístup na trh práce. Pokud žalobce dále odůvodňuje negativní dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života tím, že se od sebe kvalitativně liší povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a na základě vydané zaměstnanecké karty a tím, že je významný rozdíl v právním postavení držitelů těchto pobytových oprávnění, pak lze deklarovaným rozdílem přitakat, avšak nelze na základě těchto skutečností dospět k závěru o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí do života žalobce do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce si totiž byl vědom, že v ČR bude pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného právě za účelem studia, neboť zároveň bylo postaveno na jisto, že s ohledem na obsah nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a žalobcem doposud dosažený stupeň vzdělání je zcela vyloučeno, aby bylo jeho případné žádosti o zaměstnaneckou kartu podanou na zastupitelském úřadu, bylo vyhověno. Důvodem je, že žalobce je osobou, jež nesplňuje podmínky v rámci Programu „Vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál“, přičemž dle přílohy č. 2 k nařízení č. 220/2019 Sb. maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je 200 a to výlučně v rámci uvedeného programu.

16. Žalobce dále uvádí, že rozhodně nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu žalobce na území, neboť z uvedeného nařízení plyne pouze, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí a má zato, že nařízení nelze vykládat ani tak, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce, neboť toto nařízení pouze omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí na té které konkrétní ambasádě a rozhodně je nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě či na území ČR a neomezuje Vietnamce podle státní příslušnosti, nýbrž zájemce o podání žádosti na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech v zahraničí, ať již je státní příslušnost zájemců o podání žádosti jakákoli. Už vůbec pak z uvedeného nařízení nelze dle žalobce dovozovat nezájem ČR na pobytu konkrétního cizince na území. S touto argumentací se soud neztotožňuje, neboť je zřejmé, že účelem zmíněného nařízení je právě úmysl zákonodárce omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků z Vietnamu. Z tohoto důvodu je zřejmé, že pobyt žalobce na území ČR nebyl nežádoucím, byl-li naplňován původní účel pobytu, tedy studium, avšak nežádoucím se stal v okamžiku, kdy projevil úmysl získat zaměstnaneckou kartu za účelem výkonu nekvalifikované práce. V té souvislosti je třeba zopakovat, že žalobce, jakožto student přípravného jazykového kurzu předcházejícímu studiu na akreditované vysoké škole, má volný přístup na trh práce, zároveň však není žádoucí, aby získal pobytový titul na základě zaměstnanecké karty, neboť takovým postupem by došlo k nežádoucímu obcházení účelu uvedeného nařízení. Byť se soud neztotožňuje, s ohledem na způsob, jakým probíhá studium žalobce, se závěrem, že se rozhodl nenaplnit účel původního studia, lze však mít důvodné pochybnosti o tom, zda primárním zájmem žalobce bylo skutečně studium, tedy příprava na budoucí kvalifikované zaměstnání, či snaha získat postupnými kroky možnost vykonávat nekvalifikované zaměstnání.
17. V uvedené souvislosti je na místě zmínit rozhodnutí NSS ze dne 14. 7. 2022 č. j. 4 Azs 14/2022 – 34, jež připomíná závěry ustálené judikatury, dle nichž v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. *„Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje,*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení správního orgánu, nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (srov. podobně např. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, čj. 1 Azs 2/2019 - 54, body 37 a 38, nebo ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 Azs 74/2019 - 31, bod 20). (...) Cizinec nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (1 Azs 2/2019, bod 36). Rozhodování o takovýchto žádostech musí být prosto svévole, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57, srov. též bod 101 tamtéž)“ (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47). Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy „Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS; i zde samozřejmě míněno v mezích závazků vyplývajících z unijního práva, jakož i z ústavního pořádku ČR). Zdejší soud tedy nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že žadatelé o pobytové oprávnění z Vietnamu, jsou nezákonně diskriminováni. Nejvyšší správní soud k tomu dále poznamenává, že umožňuje čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členským státům „stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné“, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též čl. 8 odst. 3 již citované směrnice 2011/98/EU, dle kterého „žádost může být považována za nepřijatelnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.“ Právní úprava obsažená v § 169h odst. 4 a § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. v posuzovaném prováděcím nařízení vlády, tedy představuje implementaci shora uvedených ustanovení unijního práva.

18. Žalobce ve své argumentaci pomíjí skutečnost, že výše uvedeným nařízením jsou stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci osob z Vietnamu, které mají omezit dosavadní příliv nekvalifikovaných pracovníků. Uvedeným nařízením ČR deklaruje své zájmy, jež se promítají do její možnosti a zároveň práva regulovat migraci a rozhodovat o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na její území. Pokud tedy žalobce uvádí, že z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí je proto logicky rozporné, že aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti není podložen konkrétními a individualizovanými skutečnostmi týkající se žalobce, je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jím porušena rovnost před zákonem a je v rozporu se skutečným stavem věci zjištěným v rámci správního řízení, pak této námitce nelze přisvědčit. Žalobce ve své argumentaci dále pomíjí, že důvodem vydání napadeného rozhodnutí nebyl důvod uvedený v § 46 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., tedy že žalobce neplní účel, pro něž mu bylo uděleno vízum. Soud z uvedených důvodů neshledal důvodnou ani námitku, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

napadené a prvostupňové rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem.

19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti a odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že napadené a prvostupňové rozhodnutí je vnitřně logicky rozporné. Soud proto shledal žalobu nedůvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 ji zamítl.
20. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Plzeň 13. 5. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.